

AUTÍČKO NA DÁLKOVÉ OVLÁDÁNÍ

David byl hodný, veselý kluk. Když byl malý, mrzelo ho však, že nemá žádného sourozence. Přesto nebyl otravný a vystačil si sám.

Ke svým čtvrtým narozeninám dostal auto na dálkové ovládání, ze kterého měl obrovskou radost. Často chodil s tátou na blízké asfaltové hřiště, kde si s ním hrál a kde mu tatínek stavěl různé dráhy z kamenů, větví, prken atd. Když bylo Davidovi pět, vyrazil s autem a staršími kamarády bydlicími poblíž za dalším kamarádem, který bydlel o něco dál. Auto jelo celou dobu u okraje chodníku vedle něj. Náhle se však dotkl páčky, přední kola se stočila směrem ke kraji obrubníku, auto z něj sjelo a zapadlo koly do kanálu.

David zesmutněl. K Liborovi se už netěšil. Hleděl na svůj doposud nejlepší dárek od rodičů zvlhlýma očima. A protože se ho nechtěl vzdát, klekl si na okraj silnice a začal kola vysvobozovat. Náhle se stalo něco, co nikdo nečekal. Mřížka se posunula a David spadl do kanálu. Bylo slyšet jen jeho pláč a volání o pomoc. Kamarádi zůstali bezradně stát. Vystrašeně koukali jeden na druhého. Po chvíli jim naplno došlo, co se vlastně stalo, a propadli panice. Měli strach cokoliv říct Davidovým rodičům.

Poněvadž čas pokročil a začalo se stmívat, řekli Davidovi, aby vydržel do druhého dne, že zkusí něco vymyslet. Druhý den se opět sešli u kanálu, který předchozí den Davida uvěznil. Ondra mu přinesl teplý svetr, Filip mu hodil v sáčku dva rohlíky a několik koleček salámu. David se klepal zimou a skoro brečel hladu. „Klucí! Vymysleli jste něco?“ Skupinka jen zavrtěla hlavou. Vězeň se znovu rozbrečel. Vzhledem k tomu, že se tahle tragédie stala v místě, kde příliš lidí nechodí, nebylo koho požádat o pomoc. Nikdo z kluků neměl ani mobil a frekventované místo bylo daleko, takže pomoc zavolat nemohli.

Při několikáté návštěvě Davidovy kamarády napadlo, že z domova k nešťastnému místu zavolají hasiče, kteří by Davida mohli vytáhnout. Jenomže neznali název ulice, ve které kanál byl, a tak z nadějného nápadu sešlo.

Jednoho dne na partu kamarádů s jídlem David čekal u kanálu. Byl špinavý a rozklepaný.

„Jak jsi se dostal ven?!“ nechápal Vojta.

„Před chvílí tu byli pánové, kteří lezou do kanálů dobrovolně, a s různými odpadky vylovili i mě. Taky byli ze svého nálezu překvapení.“ usmál se zachráněný David a v ruce vítězně držel svoje nejmilejší autíčko.

„Stálo ti to auto za to?“ ptal se ho sedmiletý Vašek.

„Jo.“ řekl a pevně tiskl teréní džíp. Bylo na něm vidět, že je na sebe pyšný, že svoji hračku zachránil.

Z příběhu vyplývá, že ne všechno, co se bezpečné zdá, bezpečné je. A proto opatrnosti není nikdy dost, i kdyby vás to mělo stát nejmilejší hračku.

V Praze 1. 9. 2018

Autor: Petra Zelenková